

KONSTGRUPPEN FULS

Tal till nationen

Körverk och bombastisk show skapad i samarbete med
SARA PARKMAN

Nasim Aghili

Regissör och dramatiker

Välkommen till Tal till nationen

Välkommen till ett antinationalistiskt tal till

nationen. En hyllning till yttrandefriheten. Den vi så ofta tar för given. Sällan saknar förrän vi förlorat. Frihet är svårdefinierad. Men när den väl begränsas är det inte svårt att förstå att det är just detta som händer. Förlusten är påtaglig, till och med kvävande, till och med farlig. Friheten att sjunga vår favoritsång. Friheten att vakna upp bredvid vår kärlek. Friheten att välja våra familjer. Friheten att lämna landet, och komma tillbaka. Friheten att leva ett liv där hat och hot inte är vardag. Friheten att inte bli bestraffad när en kritiserar makten.

Det är svårt att veta när det är dags att vara alarmistisk. När det är dags att se små, små inskränkningar som ett tecken på att något strukturellt och farligt sker. Något som kan vara svårt att stoppa när det väl slagit rot, när det väl blivit lag och ordning. Men vi kan i alla fall helt säkert säga att demokratin ser utmaningar överallt på planeten. Konservativa värderingar som vill inskränka rättigheter för hbtqi+-personer, minoriteter, kvinnor och migranter har tagit sig in i våra parlament. För några år sen hade vi nog inte anat att det skulle vara möjligt att, i Sverige och baserat på politiska beslut, hindra prideflaggor från att hissas.

När jag skriver det här talet, som fungerar som ett förtal till talet ni snart ska se och uppleva inne i salongen, tittar jag ut över ett gyllene rapsfält. Jag andas in

doften av barrskog och jag tittar på bokhandeln som öppnat på andra sidan gatan. Jag ser biltrafiken som sakta släpper och jag försöker att inte stirra på förälskade personer som håller hand och fnittrande promenerar genom parken. Jag svalkar av mig i den lilla stilla sjön och sköljs upp på en strand när jag kastats av den lilla båten som ska rädda mitt liv. Jag minns Umm Kulthum, nynnar på Evert Taube och odlar röd basilika i kolonilotten. Jag räknar segelbåtar och tar stadsbussen i sommarvärmen. Jag städar andras stora hus och jag bjuder in vänner som förlorat sina älskade till kaffe och tårta på verandan. Jag är kär och har hjärtesorg. Jag är ledsen över att dom flesta jag känner har lämnat byn och jag är tacksam över att få vakna till fågelsång. Jag tittar beundrande på en muralmålning och jag plockar blåbär. När jag skriver det här förtälet som du nu tar dig tid att läsa, är jag fri. Jag behöver inte beskriva det jag ser och känner utifrån andras föreställningar eller fördomar om mig. Jag kan både trä smultron på strån och stå på barrikaden. Jag kan tälta i skogen för att vakna upp under stjärnorna, trots att jag också tältat i skogen på flykt undan gränspoliser. Jag kan på samma gång vara en hjälte, en slarver, en jobbig jävel, en överlevare.

Så varför ett antinationalistiskt tal till nationen? Kanske är svaret så här enkelt: nationalismen är farlig. Nationalismen är inte till för att förena utan för att exkludera. Nationsgränserna används för att tvinga folk på flykt. Den nationella tillhörigheten används

för att göra skillnad, istället för att som den påstår göra gemensamhet. Den nationella tillhörigheten beskrivs i bilder som inte alla får plats i. Nationalromantiska föreställningar om likhet, skogar och noggrannhet produceras och reproduceras (dom ser olika ut i olika tider) för att skapa ett vi och dom. Vi som förstår barrskogens doft och dom som kommer hit för att ta den ifrån oss. Vi som är den svenska ordningen och dom som är kaoset som ska ta tryggheten ifrån oss. Vi som cyklar på sommarstigar med fulla picknickkorgar och dom som förstör vår natur för att dom inte förstår eldningsförbud. Vi som är lugna och toleranta och dom som inte förstår frihet, demokrati och jämlikhet. Vi som förlorat våra jobb och våra sjukhus och dom som är barnfamiljer på flykt och ensamma unga pojkar utan föräldrar som på ett obeskrivligt sätt orsakat att allt försvunnit och hoppet ersatts med hatet. Nationalismens sagor rymmer inte historierna om det som förenar oss människor. Nationalismens gränser kan inte inkludera solidaritet, ömsesidighet och mellanmänskliga relationer. Nationalismen vill att du ska ingå oheliga allianser med dom som ser ut som dig, som har vuxit upp till samma barnprogram, som kan beskriva barrskogens doft med samma ord. Nationalismen vill att du ska fostra din kärlek till den påstådda gemensamheten genom hat mot andra.

Så varför ett antinationalistiskt tal till nationen? Kanske är svaret så här enkelt: det kan vara sista

gången på länge vi får vända oss till nationen. Nationen såsom den beskrivs nu av populistiska och "svensson"vurmande politiker kan inte rymma fria konstnärer. Fria, kritiskt tänkande konstnärer som ser potentialen i att erbjuda olika och varierade sanningar. I den nation som definieras av dom som vill sprida hatet finns inte utrymme för kärleken och instabiliteten. Inte heller finns utrymme för poesin eller ordleken som "ett antinationalistiskt tal till nationen" utgår ifrån. Hur kan en ens vända sig till nationen om en är antinationalist? Om en inte tror på nationen som en reell konstruktion utan som en fiktiv berättelse med syfte att skapa splittring?

Svaret på den frågan har jag försökt adressera med scenkonstverket Tal till nationen. Verket är en hyllning till yttrandefriheten, inte för att den beskriver yttrandefriheten utan för att den gör konstnärlig frihet. Konstnärlig frihet i formen av ett antinationalistiskt tal till en fiktiv nation som kan välja att definiera sig själv utifrån helt andra premisser än dom som beskrivs av populistiska politiker, konspirationsteoretiker eller konservativa tankesmedjor. En "nation" som inte bara definierar friheten utifrån rätten att förolämpa, uppvigla och bränna utan istället från övertygelsen om att varje röst är viktig att höras. Varje individ har något att bidra med samtidigt som den har rätten att beskyddas. En "nation" som väljer kärleken. Som väljer kärleken även om hatet har tagit på sig sin finaste festklänning och lovar guld och gröna skogar.

Så välkommen till ett Tal till nationen. Fuls tal till nationen. Det är tredje gången vi gör en föreställning inför ett val. Tredje gången vi hoppas kunna skapa ett utrymme för mellanmännsliga samtal och möten under en valsommar. Ett utrymme för gemensamhet istället för den polarisering som många politiker enträget bygger sina tal och debatter på. Olikhet är bra och viktigt för ett fritt samhälle. Det är hatet vi inte kan acceptera. Istället vill vi för tredje gången skapa ett utrymme där makten kan kritiseras men samtidigt ges en chans att göra bättre. I en tid då yttrandefriheten approprierats av krafter som vill störta den demokratiska ordningen, insisterar vi på att kritiken och det fria samtalet är en förutsättning i varje demokratiskt samhälle. I varje demokrati är konstnärer fria att kräva allt från större yttrandefrihet och starkare välfärd till ett sunt antinationalistiskt tänkande utan att bli kallade landsförrädare. Tal till nationen sjunger vår längtan och uttalar våra drömmar. Erbjuder en hand och kräver solidaritet. Ser alla i ögonen och tror på orden som min kära kollega Sara Parkman brukar säga: VI KAN VÄLJA VARANDRA.

Nasim Aghili, regissör och dramatiker.
Medlem i konstgruppen Ful sen starten 2008.

Skådespelare:

Alejandra Goic
Timimie Märak
Ellen Nyman

Musiker:

Hanna Andersson
Ima Baeza Bilgin
Sammy Hsia
Agnes Magnusson

Körledare:

Sara Parkman

Kör:

Annemarie Anang
Ingela Cederholm
Angelica Carlsson
Barbara Chamoun
Ing-Marie Ekman
Brenda El Rayes
Siri Anna Flensburg
Anton Hemgren
Pari Isazadeh
Charlie Josephsson
Maja Kamne
Otto Lindgren
Rostam Mirlashari
Bengt Månson
Elin Oskarsson
Rafael Pineda
Adam Randle
Peter Rousu
Berrin Sahin
Stephanie Stjärnlöv
Pia Zettergren

Dramatiker och regissör:

Nasim Aghili

Kompositörer:

Sara Parkman
Hampus Norén

Sångtexter:

Sara Parkman
Hampus Norén
Alexandra Loonin
Nasim Aghili

**Scenograf och
kostymtecknare:**

Björn Karlsson

**Scenografi/kostym-
assistent och sömnad:**

Elika Banihashemi
Moa Johansson
Katarina Sylvan

Ljusdesigner:

Josefin Hinders

Ljusassistent:

Luka Curk

Maskör:

Mika Hedström

Dramaturg och research:

Malin Holgersson

Regiassistent:

Moa Johansson

Scenmästare:

Peter Widell

Ljudtekniker, A-ljud:

Mel Jiménez Segura

Ljudtekniker, B-ljud:

Jacki Román

Producent:

Puma Lagos Parra
Malin Holgersson

Produktionsassistent:

Maja Bäckman
Johanna Gustafsson

**Platsproducenter
Ställbergs gruva:**

Eric Sjögren
Carl-Oscar Sjögren

Art Director:

Sepidar Hosseini

Grafisk form:

Hannah Baklien

Art Director Ful:

Hanne Lindberg

Digital strateg:

Oivvio Polite

Kommunikationsstrateg:

Maria Starck

Kommunikatör:

Sissela Nordling Blanco

Press:

Ebba Lindqvist PR

Foto:

Elisabeth Ohlson
Patriez van der Wens

sånghäfte

Sång till välfärden

Vers 1

Finns det något rimligt sätt att bygga vidare på det vi har tillsammans?
Vad betyder alla stora ord som trygghet, ansvar, rättvisa och frihet?

Refräng

Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?

Vers 2

Men var blev ni ljuva drömmar av om värme, solidaritet - var är ni?
När vi värnade om öppenhet och hyllade vår olikhet, vad sa vi?

Refräng

Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?

Vers 3

Kan vi sjunga om den frihet vi behöver, men försummat, säg hur gör vi?
När vi sjunger samma sång som vi förlorar om vi inte ser, vad gör vi?

Musik: Sara Parkman/Hampus Norén

Text: Sara Parkman/Hampus Norén/
Alexandra Loonin/Nasim Aghili

Stick

Hur sjunger vi en sång till friheten, när vi inte vet nånting om framtiden?
Hur sjunger vi en sång till friheten ihop?

Vers 4

Är det alltid sant som det är sagt?
Bör vi inte granska dom med makt?
Vi undrar.
Säg, kan vi lova våra barn att allt i livet ska bli bra, ja går det?

Refräng

Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till välfärden?
Hur sjunger vi en sång till friheten?

Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten, när vi inte vet nånting om framtiden?
Hur sjunger vi en sång till friheten, när vi inte vet nånting om framtiden?

Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?
Hur sjunger vi en sång till friheten?

Akt 1

Så länge vi finns

Nu det är här vi börjar
I minnet av det vi vill ha
Kom för det är vi som vandrar
Vi som kommer finnas kvar
Så länge vi finns
Så länge vi finns
Så länge vi minns vad vi vill ha
Kan vi berätta
Antinationalistiskt tal
Tal till nationen
Så länge du och jag finns kvar
Kan vi berätta
Sjung sjung om allt som är vi
Sjung sjung om oss och det vi kan bli
Sjung om oss och att vi finns
Sjung för oss så dom oss minns
Sjung för oss
Sjung för oss
Sjung för mig
Sjung för dig
Sjung för oss
Maa baa ham mikhonim
(översättning från persiska: vi sjunger tillsammans)
Maa baa ham mikhonim
Baraaye ham mikhonim
(översättning från persiska: vi sjunger för varandra)
Baraaye ham mikhonim

Musik: Sara Parkman

Text: Sara Parkman/Nasim Aghili

Akt 1

Tala säg våra namn

Tala - säga och sägas
Sjunga - och sen bli stumma
Finnas - och sen försvinna
Andas - ensam, tillsammans
Tala - säg våra namn
Låtsas - gränsen är borta
Längtan - här och därhemma
Händer - knyter tillsammans
Handen - ensam, gemensam
Tala - våra namn

Musik: Sara Parkman
Text: Sara Parkman/Nasim Aghili

Akt I

Gloria

Vers 1 Arna och Zinat
Carlos och Amanda
Benny och Ivar
Ava och Tara
Mohammad och Salman, Tony, Abdullah

Vers 2 Kudzai och Marika
Mary, Judith, Cia, Helia
Samantha, Mirco, Kayo, Moises, Ocean,
Lena, Lasse,
Simone och Angel, Maria, Terese

Refräng Mona, Carola, Jan-Åke och Sara
Hassan och Leila, Susanna, Agneta
Gun och alla andra som vi borde nämna som bor här

Vers 3 Sonja, Filip, Jimmy, Ruhani, George, Julian, Annelie,
Madea, Fatma, Farid, Frida, Fredde, Frans och Fanny
och Ali och Oscar och Ellika

Vers 4 Tatiana, Milena, Emilia, Jasmina
Ada och Abdi och Ann-Sofie och Margareta
Tan och alla andra som vi nu vill tacka som bor här

Refräng Sådär kan vi sjunga en sång till varandra
och hylla er alla vars kroppar bär andra
Kroppar vars händer håller samman vår välfärd
kroppar vars händer skapar bröd och blommor till världen

Musik: Sara Parkman/Hampus Norén
Text: Sara Parkman/Hampus Norén/Alexandra Loonin/Nasim Aghili

Akt I

Paus

Säg som det är

Vers 1 Kom igen, lägg av, säg som det är
Kom igen hörrodu, säg som det är
Kom hit, sitt ner, säg som det är!
Kom igen nu folk säg som det är

Refräng Det blir väl aldrig som man vill
men sluta låtsas att allt är bra
Ni har väl ögon så ni kan se
Att vi går sönder inuti
Säg som det är välfärden
Alla får inte plats i den
Vi står här utanför din gräns
Säg som det är välfärden

Vers 2 Kom igen din skit, säg som det är
Kom igen ditt svin, säg som det är
Kom igen nu fegis säg som det är nu!
Kom igen nu folk säg som det är

Refräng Det blir väl aldrig som man vill
men sluta låtsas att allt är bra
Ni har väl ögon så ni kan se
Att vi går sönder inuti
Säg som det är välfärden
Alla får inte plats i den
Vi står här utanför din gräns
Säg som det är välfärden

Musik: Sara Parkman/Hampus Norén

Text: Sara Parkman/Hampus Norén/Alexandra Loonin

Akt II

Vad ska du bli, mitt barn?

Vers 1

Du kommer växa här
Kärlek och trygghet
vårt barn du är en dröm
och ett löfte
och livet det är långt
men ganska kort ändå
vi bygger på en dröm
om allt som vi hoppas på för dig

Du ska få en tand
Äta snö
Och en lillebror
Dansa i sommarskor

Du ska få ett namn
Få en vän
Och en ryggsäck
Förskolepedagog

Du ska få en katt
Skolmatsal
Men va allergisk
Och få uppehållstillstånd

Skolka från kemi
Fotbollslag
Och ändå få betyg
Det enda vi kan hoppas på är att

Refräng

Du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är bra

Vers 2

Flytta till en stad
C-S-N
Vara vilsen
Jobba på kundsupport

Grina dig till sömns
Längta hem
Få panikångest
Skriva svår poesi

Säga nya ord
Hyresrätt
Å flytta hem igen
Gå i en Prideparad

Kär i någon ful
Drömma stort
Sjunga sånger
Det enda vi kan hoppas på är att

Refräng

Du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är bra

Vers 3

Du ska få ett jobb
SGI
Med ditt eget namn
Och ett pensionsbesked

Slösa bort ditt liv
Dålig vän
Framför datorn
Be om förlåtelse

Kanske få ett barn
BVC
Med en donator
Föräldraledighet

Flytta hem till byn
Livspussel
Stanna i orten
Det enda vi kan hoppas på är att

Refräng

Du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är bra

Du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är
du ska bli en del av nånting som är bra

Musik: Sara Parkman/Hampus Norén

Text: Sara Parkman/Hampus Norén/Alexandra Loonin/Nasim Aghili

Eros, agape, philia

Å på min grav ska det stå:
Som hen har längtat
Å på min grav ska det stå:
Som hen har älskat

Ge till det som du
Har fått allting ifrån
som kärlek, värme, höjder och magi
Och elden som
Födde mig
Jag växte upp å
Eros, agape, filia

Å på min grav ska det stå:
Som hen har hoppats
Å på min grav ska det stå:
Som hen har älskat

Åren klinga genom mig
Av syskon, sagor, sånger
Banderoller, kroppar, händer
Slöjor, gudar, bröd, guld och rosor
Veckla ut mig
Va med mig
Eros, agape, filia

Å på min grav ska det stå:
Som hen har grinat
Å på min grav ska det stå:
Som hen har älskat

Så lova vi varann
i jublande dur
I sjungande moll
I klingande kropp
Så spela mig nu
Som vi alltid gjort
Eros, agape, philia

Å på vår grav ska det stå
Som vi har älskat
Å på vår grav ska det stå
Som vi har älskat

Å på vår grav ska det stå
Som vi har älskat
Å på vår grav ska det stå
Som vi har älskat.

Musik: Sara Parkman /Hampus Norén
Text: Sara Parkman/Hampus Norén/Alexandra Loonin

Akt II

Våra händer

Vers 1

Se på oss nu och tala våra namn
Vi som är här och tar varandras hand
Hej välfärden, vi sjunger så ditt namn
du är en dröm och en mjuk och
samlad famn

Brygga

Våra händer dom ska hålla ett liv
När vi inte orkar, då måste ni ta vid

Refräng

Och våra händer, ja vi ska bära er
Och era röster ska bära sången
Med våra händer så ska vi bära er
när vi går sönder så får ni hålla oss
och ni ska veta att vi ska göra det
precis så länge vi bara orkar
För era händer, ja som ska bära oss
och våra röster ska bära sången

Vers 2

Låt oss sjunga, tillsammans lite till
Se varandra, och bara räcka till
Låt oss dansa och sprida blommorna
hylla alla vars kroppar bär oss nu

Musik: Sara Parkman /Hampus Norén
Text: Sara Parkman/Hampus Norén/Alexandra Loonin/Nasim Aghili

Akt II

Nasim Aghili, regissör och dramatiker

Sara Parkman, kompositör, textförfattare och körledare

Människor har sjungit tillsammans i alla tider –

om det mest vardagliga, de stora obegripliga frågorna, det banala och det vackra. Arbetssånger, hejaramsor, godnattvisor, psalmer, powerballader och politiska kampsånger. Den här kvällen besjunger vi välfärden och yttrandefriheten – två grundstenar i vårt samhälle som vi tar för givet men som inte är självklara. Körverket *Sång till välfärden* kom till inför valåret 2018 i en föreställning som turnerade under Riksteaterns regi. Alexandra Loonin, Hampus Norén och undertecknad komponerade text och musik om välfärdens lov, som sjöngs av ett trettiotal körer runt om i landet. Folkhems-ABBA mötte vemodsvaller och verket kretsade kring tro och tvivel och det svåra i att göra saker tillsammans. Fyra år har gått sen dess och om några veckor går vi till val igen, men musiken känns fortfarande lika brännande aktuell. Så med detta i ryggsäcken kliver nu *Sång till välfärden* in i konstgruppen Fuls verk *Tal till nationen* och blir en gemensam komposition över en av vår tids stora ödesfrågor: yttrandefriheten. För mig går välfärden och yttrandefriheten hand i hand och genom att knyta samman dessa två aspekter av samhället – och sätta ord på dem – kan vi värna och vakta om de rättigheter som bör vara en självklarhet för alla. Att sjunga tillsammans är att aktivt välja det gemensamma och i slutändan välja kärlek. Det är inte svårare än så.

Sara Parkman, kompositör, textförfattare och körledare

Elisabeth Ohlson

Fotograf och konstnär

De bedjande

från fotoprojektet Jerusalem

”2010 gjorde jag en utställning på Världskulturmuseet i Göteborg – *Jerusalem* – som handlar om hbtqi i Jerusalem och Palestina. En föreställde en israelisk soldat. Eller man skulle kunna *tolka* honom som en soldat som tvgade en palestiniers fötter. Det är så med mina bilder ibland, att när dom betraktas av normen så är det precis som att folk lägger in för mycket. Och den här bilden sågs då tydligen som så pass laddad att israeliska ambassadören kom till museet och gjorde påtryckningar innan vernissagen.

Jag blev då nedkallad till polishuset i Göteborg och när jag öppnade dörren där så var det tolv stycken från Säpo, underrättelsetjänst och vanlig statspolis. Dom gjorde påtryckningar, ’måste du gå såhär långt?’ och ’är det såhär ni konstnärer vill ha det?’ liksom... Det var obehagligt. Då var dom rädda för terrorister från islamistiskt håll. Och för mig betyder den bilden att det finns kärleksrelationer mellan hbtqi-personer emellan konflikten (Israel och Palestina, reds anm.). Men det kan tydligen inte alla ta in... Så det är frustrerande ibland. Och det här slutade med att dom gjorde så pass starka påtryckningar så att en bild togs ner.

Den föreställer tre homosexuella män, en av dom sitter på knä på en bönematta, och den är tagen ganska nära Klippmoskén i ett hem. Jag tog av t-shirtarna på alla tre killarna för att man ska förstå att det är homosexuella män, och den ena har handen på axeln på den andra och det ansågs då vara som en sexuell handling. Och för oss som skapade bilden – modellerna och jag – så var det en gemenskap.

Och när den togs ner, då ringde troende homosexuella muslimer från Göteborg till mig och sa ’hur kunde du gå med på det?’, ’det här är den första bilden som bekräftar att en troende muslim också kan vara homosexuell och den tas ner’. Det var en viktig bild för dom. Men där orkade jag faktiskt inte till slut.”

Ur podcasten **Tal till nationen**.
Hör hela samtalet om konstnärlig frihet med Elisabeth Ohlson:
fulstalstillnationen.se/podd

Dinis Machado

Dansare och koreograf

Normcore

”Ibland är det som att samhället tror att det går att vara både transinkluderande och förbli som det alltid har varit, men med tillskott av några transpersoner. Som om dessa kroppar inte ställer andra frågor, inte bär på andra begär och andra former för relationer. Och så blir samhället frustrerat, 'Åh, men nu har vi ju bjudit in dom här fem transpersonerna och så är dom ändå inte nöjda.' Som att det vita cissamhället tror att dom har kommit i mål när dom bara tagit sitt första steg.

För mig uppstår frihet när jag tillåts gå i dialog med kroppar som min, men det är väldigt svårt. Sett till vilka konstnärer som både statliga institutioner och dom inom frilansfältet bjuder in, så har mångfalden ökat dom senaste åren. Ibland på ett tokenistiskt sätt, alltså att en bjuds in som ett alibi, ibland mer konsekvent. Men så fort du öppnar dörren till kontoret så är alla kroppar där alltid domsamma: vita cis-kroppar som oftast är födda i Sverige.

Det här är problematiskt för även om en transperson eller en person som rasifieras bjuds in, så görs detta utifrån en viss blick som dom då måste svara på. Det är väldigt sällan som jag som transperson bjuds in för att skapa subjektivitet eller vända

mig till andra transpersoner för att skapa fiktion och fantasier utifrån våra levda erfarenheter. Vi blir för det mesta inbjudna för att förklara varför vi har rätt att vara här, hur det är att vara transperson, hur det funkar med pronomen osv.

Jag är intresserad av att fördjupa mig i min kropp, i hur kroppar i mitt community kan skapa kärlek på andra sätt än dom som den cis-heterosexuella historien har skapat och tvingat in oss i och förväntat sig att vi ska relatera till, också till varandra. Hur kan vi skapa ömhet? Hur kan vi skapa beröring? Vad är en familj för våra kroppar? Hur ser våra vardagsliv ut? Så utifrån ett queert perspektiv är konstnärlig frihet för mig att skapa subjektivitet, narrativ och universum där vi kan både belysa och ifrågasätta oss själva och våra liv utifrån andra positioner eller platser än dom som om och om igen, dag efter dag tvingas på oss. Det är bara alltför tröttsamt.”

Ur podcasten **Tal till nationen**.
Hör hela samtalet om konstnärlig frihet med Dinis Machado:
fulstallstillnationen.se/podd
Samtalet är på engelska

Carolina Falkholt

Konstnär

Armlängds avstånd

27

”Jag har ju varit med många gånger om att armlängds avstånd inte har praktiserats, till exempel i Simrishamns kommun där några kommunanställda på eget bevåg målade över ett av mina väggverk som hade ett tillfälligt bygglov. Men då blev det nån slags publik opinion, folk ville ha ett verk, så då bad en privat fastighetsägare mig att komma dit och måla. Då blev det ett nytt verk fast ett helt annat verk än det ursprungliga, som faktiskt hette *Armlängds avstånd*.

Det var ett porträtt av ett minne, för jag stod och målade en gång i slutet av 90-talet i Brooklyn på vad jag trodde var en laglig vägg, men helt plötsligt känner jag nånting hårt i ryggen. Då har jag en pistol upptryckt i ryggen och polisen står där och spelar våldskapitalister på något sätt, och liksom ”upp med händerna mot väggen”. Det var fruktansvärt obehagligt.

Och på den bilden, *Armlängds avstånd*, så står det en person som har händerna uppsträckta mot väggen precis som det här minnet som jag har av polisen med sitt vapen i min rygg. Och den armlängdens avstånd som den polisen hade mellan sin kropp, sin arm, sitt vapen och min rygg.

Jag ville måla det minnet och också påminna om det minnet som historien har av att det avståndet inte har följts och vad det ledde till i form av fruktansvärda brott mot mänskligheten under Andra världskriget och att vi inte vill upprepa det, att vi ständigt ska påminna oss om den här historien vi har för det är så lätt hänt att en halkar dit igen med de här populistiska krafterna som ska ta bort vissa flaggor... Det börjar så smått, med den här masspsykosen av vad som är rätt och fel. Eller det kan tyckas rätt men det är nånting som är fel i samhället när vi har den här formen av fascism och nationalism, som vi ser överallt i världen och som vill ta över och bygga gränser och hindra människor från att vara sig själva och vara fria.

Vi måste värna om frihet, och där är konsten väldigt viktig som röst för den är stark och den skaver och den ska skava mot det här stora, konservativa bevarandet av patriarkatet som till varje pris måste krossas.”

Ur podcasten **Tal till nationen**.
Hör hela samtalet om konstnärlig frihet med Carolina Falkholt:
fulstalstillnationen.se/podd

28

Tal till nationen är också en podcast och en utställning med fokus på konstnärlig frihet. Det har blivit allt vanligare att konstnärer utsätts för hat och hot, och vi ser exempel på inskränkningar av den konstnärliga friheten utifrån konservativa och odemokratiska partipolitiska grunder – utan hänsyn till armlängds avstånd. Detta samtidigt som konstnärlig frihet och yttrandefrihet, som begrepp, under en längre tid har approprierats av rörelser som agerar utifrån en polarisering. Dom diskussioner om konstnärlig frihet som dominerat har ofta kretsat kring friheten att uttrycka hat. Detta parallellt med att feministiska, queera och antirasistiska röster avfärdats som extrema och inte erbjudits samma typ av samhälleligt beskydd. För oss i Ful är det viktigt att lyfta fram möjliga verkligheter där rädsla och skuldbeläggande inte är vägledande. Istället vill vi skapa gemensamma platser och ögonblick utifrån en övertygelse om alla människors lika värde.

Föreställningen Tal till nationen livesänds första gången 3e september 2022 i samarbete med Folkets Hus och Parker – Live på bio och arrangerar runt om i Sverige och Sápmi. Tack till alla teatrar, konsthallar, biografer och föreningar som är med och gör denna bombastiska, sammanlänkande scenkonsthändelse. Trots geografiska avstånd kommer vi varandra nära.

fulstaltillnationen.se

Tack till: Mam Foon, Andrea Lagos, Joakim Rindå, Carolina Falkholt, Elisabeth Ohlson, Dinis Machado, Kafé Trapphuset, Kulturhuset Stadsteatern Vällingby, Arkiv S, Mohamed Aghili, Zinat Hashemi, Rebecca Evanne, Johanna Gustavsson, Julian Holgersson, RFSL Sjuhärad, Stina Nilss, Roger Carlson, Julia Ivarsson och Yvonne Sjögren, Mohammad, Mary, Anne, Helia, Arna, alla som hjälpt till med att tipsa om körmedlemmar och alla som deltar i vår musikkampanj "Så länge vi finns"

Konstgruppen Ful är en queerfeministisk konstgrupp, som utifrån dekoloniala metoder och genom en intersektionell förståelse av konsthändelsen gör performances, scenkonst, utställningar, publikationer och curerar samtal och möten. Ful grundades 2008 och har jobbat i Sverige och internationellt bl a genom konstitidskriften Ful och uppmärksammade och prisbelönade föreställningar som Europa Europa (tillsammans med The Knife), Mödrars Manifest (tillsammans med Quiquiriquí Coyotas och Paulina Lasa) och Baba Karam – genom Jamileh och Khordadian. Ful existerar i samarbetet mellan medlemmarna Nasim Aghili, Malin Holgersson, Hanne Lindberg, Rani Nair och alla konstnärer, curators, aktivister, producenter och tänkare som bidrar till och medverkar i våra verk.

fulkonst.se

Urpremiär Ställbergs gruva 25e augusti 2022

Folkets Hus
och Parker

KULTURRÅDET

Konstnärsnämnden
The Swedish Arts Grants Committee

Stockholms
stad

SVENSKA
POSTKOD
STIFTELSEN

Tal till nationen görs med stöd från: Kulturrådet, Konstnärsnämnden, Sveriges författarfond, Stockholms stads kulturförvaltning och PostkodStiftelsen och i samarbete med Ställbergs gruva och Folkets Hus och Parker.